

ledes at Arvingerne, hvis de ønske at erholde nogen Gjenstand, enten maa gjøre Overbud eller, forsaavidt Tølen er om faste Eiendomme eller enkelte større Løssoregjenstande, som f. Ex. Skibe, forlange sig dem udlagte for det høieste Auktionsbud. Uden Tvivl vilde en saadan Ordning være mere stemmende med den nyere Lovgivnings Grundsætninger; da det i andre Forhold antages ikke blot, at Salg ved Auktion er den hensigtsmæssigste Realisationsmaade, naar det er givet, at Salg skal finde Sted, men ogsaa at det høieste Bud paa en Auktion er en sikrere Maalestof for en Tings Værdi end en hvilken som helst Burdering (jfr. Forudsætningen i Frdn. 22de April 1817 § 2), kunde der synes at være ikke ringe Grund til ogsaa paa det her foreliggende Omraade at foreskrive, at Udlæg i Boets Eiendele ikke kan ske efter Burdering men først efter forud prøvet Auktion for det høieste Bud. Forsaavidt man mod sliq Ordning maatte ville anføre, at den ligeoverfor den længstlevende Ægtefælle fremtræder som meget ubillig, og at det let kunde indvirke aldeles ødelæggende paa dennes Æstetis, om alle Boets Eiendele skulde sættes til Auktion, da vilde denne Indvending i alt Fald ikke være af Betydning efter Forslaget, som ved den ovenfor omtalte Bestemmelse i § 46 og Reglerne i Kapitel 5 i fuldeste Maal har draget Omsorg for den længstlevende Ægtefælles Læve. Trods det Anførte har man dog, jfr. § 47, ikke anset det for rigtigt at berøve Arvingerne den dem efter den gjældende Ret tilkommende Afgang til at fordrø Boets Løssore udlagt efter Burdering. Det maa erkjendes, at det i mange Tilfælde fremtræder som meget naturligt, at Arvingerne ønske at dele Boets Løssore imellem sig, og det kunde muligen vække Misnoie, om man nu med fuldstændig Tilfidsættelse af de hidtil gjældende Regler vilde give enhver Medarving Ret til maatte kun af ren Chikané at fordrø alt sat til Auktion. Hertil kommer, at der dog i Reglen med Hensyn til Løssore ikke er Spørgsmaal om store Værdier. Derimod har man ment, at faste Eiendomme ikke burde udlægges Arvingerne efter Burdering, men altid sættes til Auktion, forsaavidt ikke den længstlevende Ægtefælle begjærer Udlæg i samme imod at ud-

betale Arvingerne det Beløb, hvormed Burderingssummen overstiger dens Bøslod og Arvelod. Det bliver herefter af underordnet Betydning om der for det Tilfælde, at den faste Eiendom ikke udlægges til en længstlevende Ægtefælle, tillægges andre Arvinger, som maatte ønske at erholde Eiendommen, Ret til at indtræde i det høieste Auktionsbud, eller om det paa lægges dem at gjøre Overbud; det sidste vil i alt Fald være den naturlige Udvei, dersom flere Arvinger maatte gjøre Paastand paa at faae Eiendommen. Spørgsmaalet om Arvingens fritagelse for det med at tage Hammerlag forbundne Auktionsgebyr, dersom den Sum, hvorfors han erhverver Eiendommen, ikke overstiger Beløbet af hans Arvelod, maa finde sin Løsning i Sportellovgivningen. Forlange flere Arvinger Udlæg i den samme Løssoregjenstand, bliver det i Overensstemmelse med, hvad der maa anses for gjældende Ret, ved Lodrækning at afgjøre, hvem der skal have Fortrinet. Dog er der forbeholdt den længstlevende Ægtefælle Fortrin til at vælge, i hvilke Gjenstande den vil tage Udlæg. — Naar Udlæg til Arvinger skal finde Sted i Boets Eiendele, og de vedkommende Lodtagere i Boet ikke ville erkjende den under Registreringen stedfundne Burdering for Regel, kan enhver af dem forlange en formelig Burdering af de Ting, som formenes at være urigtigt ansatte. Denne Burdering iværksættes af Mand, som Skifteretten efter forudgaaende Meddelelse til alle Vedkommende udmelder hertil, og bliver, saafremt det forlanges, at beedige i Skifteretten (§ 48). Som det udtrykkelig er fremhævet i Paragrafen, finder denne Regel ogsaa Anvendelse, naar den længstlevende Ægtefælle i Medfør af § 46 forlanger at beholde det hele Bo.

Hvad angaaer Udlæg i Boets Effekter for saadanne Beløb, som skulle indbrages under Overformynderiets Bestyrelse, kan dette efter § 49 ikke uden Samtykke af Justitsministeriet gives i udenlandske Pengeeffekter, som ikke kunne noteres her i Landet, eller som kunne opsiges til Udbetaling under saadanne Former, at der kun med Vanskelighed kan erholdes Kundskab om Forsaldstiden, eller hvis Renter maa indkasseres i Udlandet. Denne Regel der gaaer ud paa i det Mindste som alminde-